

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **1/ O. K., nar. X., bytom K., 2/ PhDr. D. K., nar. X., bytom K.**, obaja zastúpení JUDr. J. Č., advokátom, D., IČO: X., proti odporcovi: **JUDr. A. T., M.**, správca konkurznej podstaty úpadcu S., M., IČO: X., **o vylúčenie vecí z konkurznej podstaty úpadcu**, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod. sp. zn. 11Cb 24/2004, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 26. septembra 2012, č. k. 4 Obo 5/2012-716, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaného **o d m i e t a .**

Žalobcom náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave uznesením v Bratislave rozsudkom č. k. 11 Cbi 24/2004-663 zo 6. októbra 2011 uložil žalovanému povinnosť vylúčiť nehnuteľnosť - trojizbový byt č. 13 nachádzajúci sa na 2. poschodí K., súp. č. X., postavený na parcelách X., X., X., X. a X. a spoluvlastnícky podiel 9708/591115, zapísané na liste vlastníctva č. X. obce B., katastrálne územie K., zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu S., M., IČO: X., v konkurze vedenom na Krajskom súde v Bratislave sp. zn. 4K 22/03 a nahradiť žalobcom trovy konania každému po 322,45 eur. V odôvodnení uviedol, že podanou žalobou si žalobcovia na súde uplatnili právo na vylúčenie uvedených nehnuteľností v bezpodielovom spoluvlastníctve žalobcov zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu - S., M., IČO: X. (ďalej len „S.“ alebo „úpadca“) s odôvodnením, že sú ich vlastníckmi a správca konkurznej podstaty ich zahrnul do súpisu neoprávnene. Vlastnícke právo k nehnuteľnostiam nadobudli 23. 10. 2002 povolením jeho vkladu do katastra na základe zmluvy uzatvorenej 11. 10. 2002 so spoločnosťou P. S., spol. s r. o., B.. Žalobcovia zaplatili za nehnuteľnosti cenu vo výške 2 500 000,-- Sk.

V danom prípade byt nepatril dlžníkovi v deň vyhlásenia konkurzu, ani ho počas konkurzu nenadobudol a nejedná sa ani o taký majetok, ktorým by dlžník zabezpečil svoj záväzok.

Súd prvého stupňa skonštatoval, že zmluva uzatvorená medzi úpadcom a spoločnosťou A., spol. s r. o. dňa 03. 04. 2002, od neplatnosti ktorej odvodzoval žalovaný i neplatnosť ďalších zmlúv, je zmluvou platnou a úpadcovi v čase zapísania nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty nesvedčalo ani vlastnícke právo k nehnuteľnosti, ani iné právo oprávňujúce ho k zaradeniu do súpisu. Nie je možné prijať záver o neplatnosti zmluvy, ani z dôvodu rozporu obsahu a účelu zmluvy s kogentnými ustanoveniami zákona, ich obchádzania, ani z dôvodu rozporu s dobrými mravmi a za vyššie spomenutého zmluvného riešenia - cedovania pohľadávok z prevodu práv a záväzkov na svojho veriteľa P., a. s. a jednostranného uvoľnenia záložných práv záložným veriteľom nemohla byť súdom konštatovaná nepoctivosť správania na vrub úpadcu. Žalobcovia ako vlastníci nehnuteľnosti boli zároveň aktívne legitimovaní v konaní o ich nárokoch na vylúčenie nehnuteľností a ich nárok je oprávnený. Súd prvého stupňa upustil od výsluchu navrhovaných svedkov z dôvodu hospodárnosti konania, pretože rozhodnutie spočívalo v právnom posúdení skutočností zistených z vykonaných dôkazov a závery súdu nebolo možné ovplyvniť ani dokazovaním formou výsluchov svedkov. Rovnako súd nepovažoval za dôvodné zisťovať súhlas predstavenstva, či členskej schôdze S. na A., s. r. o., pretože oprávnenie úpadcu k následným prevodom obsahovala už samotná zmluva o výstavbe a interné predpisy nemôžu obmedziť konanie štatutárneho orgánu navonok. Štatutárnym orgánom úpadcu bolo predstavenstvo a oprávneným konať menom úpadcu v čase uzatvorenia zmlúv bol Ing. S. - predseda a JUDr. Z. - podpredseda.

Rozhodujúc o odvolaní žalovaného Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom z 26. septembra 2012, sp. zn. 4 Obo 5/2012 uznesenie Krajského súdu v Bratislave 11 Cbi 24/2004-663 zo dňa 6. októbra 2011 potvrdil.

V odôvodnení rozsudku sa odvolací súd stotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že právny úkon stavebníka 1 (úpadcu), ktorým postúpil časť práv a povinností zo zmluvy o výstavbe na spoločnosť A., s. r. o., je dovoleným právnym úkonom, ktorý bol urobený vážne a svojím obsahom a účelom neodporuje zákonu, neobchádza zákon, ani sa neprieči dobrým mravom v zmysle ustanovení § 37 a § 39 Občianskeho zákonníka.

Z dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa nevyplývalo, že stavebník 1 neprejavil vážnu vôľu previesť časť práv a povinností zo zmluvy o výstavbe na ďalšieho stavebníka v súlade s touto zmluvou. Zmluva o výstavbe v čl. XI bod 10 obsahovala dohodu účastníkov o ich práve postúpiť práva a povinnosti z tejto zmluvy alebo ich časť na tretie osoby do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu, súčasťou ktorej boli aj predmetné nehnuteľnosti. Zmluva neobsahovala ďalšie podmienky ani obmedzenia pre zmluvné strany v súvislosti s postúpením práv a povinností zo zmluvy, okrem stanovenia písomnej formy a spôsobu podpísania tohto právneho úkonu. Je nesporné, že kolaudačné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 07. 05. 2002. Z dokazovania je zrejmé, že zmluvy o postúpení časti práv a povinností zo zmluvy o výstavbe, vzťahujúce sa aj na predmetné nehnuteľnosti, boli uzavreté medzi stavebníkom 2 a stavebníkom 1 dňa 28. 03. 2002 a medzi stavebníkom 1 a stavebníkom 70 dňa 03. 04. 2002 do právoplatnosti kolaudačného rozhodnutia na stavbu a vo forme dohodnutej v článku XI bod 10 zmluvy o výstavbe. Z uvedeného vyplýva, že stavebník 1 rovnakou formou, ako nadobudol práva a povinnosti zo zmluvy o výstavbe od stavebníka 2, prejavil vážnu vôľu tieto následne postúpiť na tretiu osobu a takýto právny úkon v súlade so zmluvou a zákonom nemožno považovať za konanie v rozpore s dobrými mravmi. V článku 3 bod 8 zmluvy o postúpení práv a povinností, uzavretej 03. 04. 2002, sa zmluvné strany dohodli, že ku dňu podpísania zmluvy dlhuje stavebník 70 stavebníkovi 1 sumu 6 182 162,-- Sk, ktorú sa zaviazal zaplatiť stavebníkovi 1 do 15. 04. 2002. Z právneho úkonu teda vyplýva aj povinnosť stavebníka 70, ktorý nadobudol časť práv a povinností zo zmluvy zaplatiť stavebníkovi 1 dohodnutú sumu do 15. 04. 2002. Je potrebné zdôrazniť, že z hľadiska posúdenia platnosti tejto zmluvy nie je podstatnou náležitosťou dohoda o odplate. Skutočnosť, či odplata (a v akej výške) bola druhej zmluvnej strane zaplatená, je právne významnou skutočnosťou pre posudzovanie odporovateľnosti právneho úkonu, nie pre posudzovanie jeho platnosti. V súvislosti s námietkami neplatnosti ďalších právnych úkonov je treba tiež uviesť, že predmetom konania nie je určenie vlastníckeho práva k sporným nehnuteľnostiam, preto posudzovanie platnosti alebo neplatnosti právnych úkonov, následne uzavretých spoločnosťou A., s. r. o., s ďalšími osobami, nie je dôvodné. Pretože predmetom konania je vylúčenie vecí z konkurznej podstaty v zmysle § 19 ods. 2 ZKV, súd prvého stupňa správne predbežne zisťoval, či úpadca je vlastníkom sporných nehnuteľných vecí zapísaných do konkurznej podstaty. Súd prvého stupňa doplnil dokazovanie v smere naznačenom odvolacím súdom v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu dospel k správne

právnemu záveru, že úpadca platne previedol práva a povinnosti zo zmluvy o výstavbe, týkajúce sa predmetných nehnuteľností na spoločnosť A., s. r. o., v dôsledku čoho žalovaný zaradil predmetné nehnuteľnosti do súpisu konkurznej podstaty úpadcu neoprávnene a nárok žalobcov na ich vylúčenie z konkurznej podstaty v zmysle § 19 ods. 2 ZKV je oprávnený. Súd prvého stupňa v odôvodnení rozhodnutia vysvetlil, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhované dôkazy a ako vec právne posúdil. Odvolací súd sa stotožňuje s dôvodmi, pre ktoré súd prvého stupňa nevykonal ďalšie dokazovanie navrhované žalovaným a námietky odvolateľa v tomto smere považuje za nedôvodné.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný, ktorý žiadal, aby dovolací súd uznesenie odvolacieho súdu zmenil tak, že zmení rozhodnutie súdu prvého stupňa tak, že žalobu zamietá. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanovením § 237 písm. f/ O. s. p., t. j., že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom a ako dovolací dôvod uvádzal, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 237 a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. a/ až c/ O. s. p.).

Odňatie možnosti konať pred súdom videl v tom, že odvolací súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil, keď sa obmedzil iba na konštatovanie, že sa na základe dostatočne zisteného skutkového stavu stotožňuje s právnym záverom, ku ktorému dospel prvostupňový súd a v celom rozsahu poukázal na odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa.

Dovolateľ ako dôvod dovolania uviedol, aj nesprávne právne posúdenie veci, k čomu poznamenal, že úmyslom, vôľou a cieľom zúčastnených osôb nebolo odplatne previesť nehnuteľnosti z úpadcu na A., ale úmyslom, vôľou a cieľom zúčastnených osôb bolo darovanie nehnuteľností štyrom spoločnostiam, spôsobom tunelovania úpadcu cez nastrčenú spoločnosť (fiktívnymi úkonmi, zhodným organizovaným konaním personálne prepojených osôb). Išlo teda o „tunelovanie“ úpadcu, bezodplatné nadobúdanie nehnuteľností cez nastrčenú nemajetnú spoločnosť, s úmyslom poškodiť úpadcu a jeho veriteľov a profitovať z takto nepoctivo nadobudnutých nehnuteľností a zamedziť SKP uplatňovanie pohľadávky na zaplatenie od skutočných nadobúdateľov nehnuteľností. Spôsob a okolnosti týchto prevodov z vlastníctva úpadcu na tretie osoby dokonca nasvedčujú, že pri uvedenom

došlo ku skutku závažnejšiemu, ako sú dobré mravy. Uskutočnenie prevodu nehnuteľností za sumu 35 miliónov Sk bez overenia si možnosti nadobúdateľa A. túto sumu zaplatiť, bez akéhokoľvek zabezpečenia tohto záväzku a súčasné bezodkladné darovanie nehnuteľností za 35 miliónov ďalším subjektom, a to bez ohľadu na to, že A. odplatu nezaplatil a ani nemal z čoho zaplatiť, je zjavným úmyselným tunelovaním úpadcu, pri ktorom nemožno v žiadnom prípade hovoriť o nedbanlivosti, ale o priamom úmysle účastníkov. Prejav vôle účastníkov zjavne vážny a slobodný nebol, pretože zjavne nebol vôbec záujem odplatne previesť nehnuteľnosti, ale bezodplatne nadobudnutie nehnuteľností osobami podieľajúcimi sa na tejto transakcii cez nastrčenú nemajetnú spoločnosť. Zároveň súdy nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy, ktoré tieto skutočnosti preukazujú a nevykonali ani hodnotenie tých dôkazov a skutočností, ktoré sú obsiahnuté v predmetnom súdnom spise. Absolútnu neplatnosť nemožno zhojiť, nemôže sa konvalidovať. Takýto právny úkon nevyvoláva od počiatku žiadne právne účinky. Takéto právne následky absolútnej neplatnosti právnych úkonov by si preto vôbec nevyžadovali povinnosť tvrdenia, keďže vyplývajú zo zákona a mali by byť súdu bez ďalšieho známe. Nemožno teda vôbec prijať záver súdu, že správca konkurznej podstaty zaradil do súpisu konkurznej podstaty cudzí majetok.

Podľa názoru dovolateľa u absolútne neplatného právneho úkonu nemožno hovoriť o odporovateľnosti právneho úkonu, pretože tá je na mieste vtedy, ak ide o platný právny úkon. Vôbec nešlo len o úmysel poškodiť veriteľov, ale o úkony, ktoré boli v rozpore s dobrými mravmi, pri ktorých došlo k úmyselnému nezákonnému zbaveniu úpadcu vlastníctva k súboru nehnuteľností tunelovaním, a ktoré nasvedčujú, že došlo dokonca ku skutku závažnejšiemu, ako sú dobré mravy, a to k podvodnému konaniu. Uvedené vykazuje nedostatok slobodnej a vážnej vôle zúčastnených osôb a tiež nedostatok formálnej zákonnej správnosti úkonov.

Žalobca sa k podanému dovolaniu nevyjadril.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O. s. p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) najskôr to, či sa ním napadá rozhodnutie, proti ktorému je dovolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.). V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

Podľa § 238 O. s. p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozsudku, je prípustné

- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (ods. 1),
- proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (ods. 2) a prípustné je aj
- proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ako odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (ods. 3).

V prejednávanej veci nejde o žiaden z vymenovaných prípadov, preto prípustnosť dovolania z § 238 O. s. p. nemožno vyvodiť.

Proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu bolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O. s. p. Jedným z dôvodov zakladajúcich vždy prípustnosť dovolania je aj prípad, keď bola účastníkovi postupom súdu odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O. s. p.), ktorého sa dovoláva žalovaný. Pod odňatím možností pred súdom konať treba rozumieť taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom obhájenia a ochrany jeho práv a právom chránených záujmov. Podľa dovolateľa, v konaní súdov došlo k takémuto pochybeniu.

Dovolateľ videl odňatie možnosti konať pred súdom v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo riadne odôvodnené.

Vzhľadom na uvedenú námietku žalobcu bolo potrebné zaujať právny záver o tom, či nedostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia zakladá procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p., alebo či má za následok (len) procesnú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.

Je potrebné uviesť, že vada konania uvedená v § 237 písm. f/ O. s. p. znamená vždy porušenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (napr. II. ÚS 261/06). To však neznačí, že by zároveň nevyhnutne platil aj opak, teda to, že každé porušenie práva na spravodlivý súdny proces dosahuje až intenzitu vady konania v zmysle § 237 O. s. p.

Ústava Slovenskej republiky neupravuje, aké dôsledky majú jednotlivé procesné nesprávnosti, ku ktorým v praxi dochádza v konaní pred súdmi, ani nestanovuje predpoklady ich možnej nápravy v opravnom konaní. Bližšiu úpravu ústavne garantovaného práva na súdnu ochranu obsahuje Občiansky súdny poriadok, ktorý vo svojich ustanoveniach predpokladá aj možnosť vzniku určitých procesných pochybení súdu v občianskom súdnom konaní. V nadväznosti na podstatu, význam a procesné dôsledky týchto pochybení upravuje Občiansky súdny poriadok aj predpoklady a podmienky, za ktorých možno v dovolacom konaní napraviť procesné nesprávnosti konania na súdoch nižších stupňov. Najzávažnejším procesným vadám konania, ktorú sú taxatívne vymenované v § 237 O. s. p., pripisuje Občiansky súdny poriadok osobitný význam – vady tejto povahy považuje za okolnosť zakladajúcu prípustnosť dovolania (§ 237 O. s. p.) a zároveň tiež za prípustný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. a/ O. s. p.). Aj niektorým ďalším procesným vadám konania, nedosahujúcim stupeň závažnosti procesných vád v zmysle § 237 O. s. p. pripisuje Občiansky súdny poriadok význam. Iné vady, ktoré mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, na rozdiel od procesných vád vymenovaných v § 237 O. s. p., považuje síce za relevantný dovolací dôvod (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.), nie však za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania.

Uvedený záver je obsiahnutý už v rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 1997 sp. zn. 2 Cdo 5/1997, ktoré bolo uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. R 111/1998 (časť právnej vety „konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie

vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) aj vtedy, ak odvolací súd svoj právny záver riadne neodôvodnil, takže jeho rozsudok zostal nepreskúmateľný“). Z tohto judikátu vychádza dlhoročná ustálená rozhodovacia prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorá považuje nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu za vadu konania, ktorá môže zakladať dôvodnosť dovolania, nie však jeho prípustnosť podľa § 237 ods. 1 O. s. p. O aktuálnosti uvedeného judikátu svedčí okrem iných aj uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 10. novembra 2011 sp. zn. IV ÚS 481/2011, podľa ktorého uvedený právny názor k výkladu § 237 písm. f/ O. s. p. považuje z ústavného hľadiska za akceptovateľný a neporušujúci základné práva sťažovateľa.

Dovolací súd, vychádzajúc z uvedeného preto dospel k záveru, že na vytýkanú vadu rozhodnutia odvolacieho súdu - nedostatočné odôvodnenie, by mohol prihliadnuť len vtedy, ak by bolo dovolanie proti napadnutému rozhodnutiu prípustné z iného dôvodu.

Zároveň je potrebné uviesť, že súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, ktoré účastníkmi navrhnuté dôkazy vykonal, k akým skutkovými záverom došiel, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávanú vec, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijatý záver o nesplnení podmienok pre vyhovenie návrhu zrozumiteľne a v potrebnom rozsahu vysvetlil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého uznesenia odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O. s. p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalobcu.

Z obsahu žalobcom podaného dovolania napokon vyplýva, že žalobca tvrdí, že napadnuté uznesenie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Právne posúdenie je činnosť súdu, pri ktorej na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva

na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

Právnym posúdením veci sa nezakladá procesná vada konania v zmysle § 237 O. s. p. (iba výskyt ktorej v konaní na súdoch nižších stupňov by v danej veci mohol založiť prípustnosť dovolania žalobcu). Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorým možno úspešne odôvodniť (iba) procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p.), samo nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov ale prípustnosť dovolania nezakladá (porovnaj tiež niektoré ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, napríklad sp. zn. 1 Cdo 62/2010, sp. zn. 2 Cdo 97/2010, sp. zn. 3 Cdo 53/2011, sp. zn. 4 Cdo 68/2011, sp. zn. 5 Cdo 44/2011 a sp. zn. 6 Cdo 41/2011).

Vzhľadom na to, že v dovolacom konaní sa nepotvrdila existencia procesných väd konania, tvrdených žalovaným (§ 237 písm. f/ O. s. p.), nevyšli najavo ani iné procesné vady konania vymenované v § 237 O. s. p. a prípustnosť podaného dovolania nevyplýva z ustanovenia § 239 O. s. p., Najvyšší súd Slovenskej republiky odmietol dovolanie žalobcu podľa § 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p. ako smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné.

V dovolacom konaní procesne úspešným žalobcom vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanému, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. a § 142 ods. 1 O. s. p.). Dovolací súd nepriznal žalobcom náhradu trov tohto konania, lebo nepodali návrh na priznanie náhrady trov dovolacieho konania (§ 151 ods. 1 O. s. p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 5 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 28. októbra 2014

JUDr. Katarína Pramuková, v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Hana Segečová